

СМАЗАНА ТРЪСТИКА НЯМА ДА ПРЕЧУПИ

Дейвид Уилкерсън
13 Юни 2005

„Ето Моят служител, когото подкрепям, Моят избраник, в когото благоволи душата Ми; Турих Духа Си на него; Той ще постави правосъдие за народите.

Няма да извика, нито ще издигне високо гласа си, нито ще го направи да се чуе навън. Смазана тръстика няма да пречупи, и замъждял фитил няма да угаси; ще постави правосъдие според истината.

Няма да отслабне нито да се съкруши догдето установи правосъдие на земята; и островите ще очакват неговата поука“ (Исаия 42:1-4).

Този пасаж се отнася изцяло за Исус. Святия Дух беше накарал пророк Исаия да предаде откровението за това какъв ще бъде Христос, когато дойде. И първите думи на Исаия са: „Ето (обръщайки се към слушателите си), пригответе се за ново откровение за Месията.“

След тези четири стиха се очертава една ясна картина: Христос няма да дойде, за да принуди хората да Го слушат. Няма да дойде с голям шум. Щеше да дойде като нежен, любящ Спасител.

Ние виждаме изпълнението на Пророчеството на Исаия в Матей 12 глава. Фарисеите току що бяха провели съвещание, за да планират как да убият Исус, само, защото Той беше изцерил човек с изсъхнала ръка в събота. Матей ни казва, че „като разбра, се оттегли оттам“ (12:15).

Христос не отвърна с яд. Не Го виждаме настроен срещу онези, които се опитваха да Го убият. Той не беше като учениците, които искаха да свалят огън от небето върху противниците си, въпреки че Христос можеше да направи това. Той можеше да призове цял легион ангели, които да се разправят с враговете Му, но Исус не искаше отмъщение.

Матей казва, че нежния Му дух изпълни пророчеството на Исаия: „Няма да се скара, нито да извика, нито ще чуе някой глас Му по улиците“ (Матей 12:19).

Исаия казваше всъщност: „Спасителят не идва, за да накара някого насила да се присъедини към царството Му. Той не идва като някакъв гръмогласен, необуздан, съкрушаващ човек. Не, но във вътрешния си човек ще Го чуете да говори със спокоен, тих глас.“

И какво направи Исус след като тихо се оттегли от Ерусалим? Матей казва, че Той незабавно излезе от града и продължи да изцелява всички, които се тълпяха около Него: „Голямо множество Го последва, и Той ги изцели всички“ (12:15).

Докато изследваме евангелските писания, ние сме впечатлени от многото пъти, в които Исус извърши чудеса и поучаваше хората: „Не казвайте на никого за това. Нека новината не се разпространява в чужбина.“ След като изцери двама слепи мъже, Христос им поръча да не казват на никого за чудото: „А Исус им заръча строго, като каза: Внимавайте никой да не узнае това!“ (9:30). След като нахрани тълпа от 5000 души и хората насила се опитаха да Го направят цар, „пак се оттегли сам на хълма“ (Йоан 6:14-15).

Виждате ли, Исус не искаше хората да Го следват заради чудесата Му. Той искаше посвещението им, защото нежните Му думи бяха пленили сърцата им. Той искаше цялото човечество, включително и бъдещите поколения да знаят, че беше дошъл в света не като съдия, а като Спасител: „Защото Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него“ (Йоан 3:17).

Размислете за Христовата нежност в две области – Америка и грешния свят от една страна, и от друга - към собствения Му народ.

Днес чувам един въпрос, който се задава от много вярващи: „Защо Бог не праща наказание за Америка? Защо не е постъпил с нас според греховете ни? Той предупреждаваше поколението на Ной в продължение на сто и двадесет години, но след това каза: „Достатъчно“ и изпрати потопа. Бог е търпял греховете на Америка в продължение на много години, така че защо не виждаме да ни е сполетяло справедливото Му наказание?“

Аз обичам тази страна и за нищо на света не желая да видя Божието наказание над Америка. Бих предпочел още дълго да се наслаждавам на дълготърпението Му. Не искам да видя сълзи в очите на децата и внуците си заради това, което идва върху обществото ни. Но и аз, както много християни, съм напълно озадачен защо Божието наказание се бави.

Аз вярвам, че виждаме началото на наказанието. Виждам как се случват ужасни бедствия в света, които служат като предупреждения. Но понеже американската икономика все още не се е сринала и нацията е в състояние да функционира както досега, ние изглежда, че се справяме във всяка криза, давайки ни се шанс след шанс.

Убеден съм, че има само един отговор на тази дилема. И той е: поради цялата нежност и дълготърпение на нашия Спасител. Намираме доказателството в пророчеството на Исая: „Смазана тръстика няма да пречупи и замъждял фитил няма да угаси“ (Исая 42:3). Америка се е превърнала в нация от смазани тръстики!

Тръстиката е дълго стъбло или растение с кух ствол, което обикновено живее в блатисти зони или близо до водоеми. То е крехко растение, което се огъва лесно, когато дойдат силни ветрове или бурни вълни, но само до известно положение, след което се чупи и бива отнасяна с потопа. Както тръстика в спокойна вода, преди Америка стоеше горда и изправена, пълна с цели и обещания. Цялото ни общество почиташе Бог, а Библията беше модел за законите и съдебната ни система. Дори и аз си спомням, че учебниците съдържаха уроци и истории от Библията. Исус беше признаван за Божия Син, Онзи, Който благоволи в държавата ни и я благославяше неимоверно много.

Но в просперитета си ние станаме като древния Израел: горди и неблагодарни, и за кратко време пропаднахме дълбоко. Бог беше изтласкан от съдебната система, от училищата, с името Му се подиграват и Му се присмиват. В Ню Йорк учител може да сложи екземпляр от Корана или дори „Плейбой“ на бюрото си, но ако внесе Библията в час, рискува да изгуби работата си.

Обществото ни напълно е изгубило моралния си компас. В резултат на това, Америка, която преди беше висока, днес е немощна като смазана тръстика.

Дори и на най-закоравелия, най-безбожен американец е известно, че с всеки изминал час тази страна става все по-покварена. Всеки знае, че живеем във време, дадено ни назаем. Колко дълго може да устои една империя, когато избива неродените си, в която бащи изнасилват дъщерите си, майки – синовете си, а сексуалното посегателство над деца се е превърнало в национално безчестие; в която полицаите се самоубиват от страх и отчаяние (само в Ню Йорк наскоро се самоубиха осем полицаи); в която много тийнейджъри са се превърнали във варвари; в която всичко, което отразява Бог и Христос не само бива пренебрегвано, но и му се подиграват жестоко? Докога могат да продължават насилието, убийствата, сексуалните посегателства?

Ако получавахме това, което заслужаваме, Америка щеше да бъде в руини, опустошена от анархия, но Исая казва, че нашия нежен Исус няма да пречупи смазана тръстика. И макар Америка да е напълно объркана и смазана от многото си грехове, все още не сме пречупени. Нашият Господ не е позволил това да се случи поради Своята нежност.

Самият Исус беше роден в смазано като тръстика общество.

Когато Христос дойде на земята, Израел живееше под смазващото управление на Рим. Евреите бяха тежко обременени от римските данъци и закони. Междувременно, алчното духовенство се възползваше от вдовиците и бедните. С потъпкания народ се подиграваха и му се присмиваха, а нацията беше заслепена от поквара. Поради всичко това, много от пророците казаха, че Христос ще дойде в час на тъмнина, донасяйки голяма светлина.

Исус дойде в общество, изпълнено с лицемерие и грях. Гледайки състоянието на народа, Той плака за Ерусалим, пророкувайки, че дома Му ще бъде опустошен. Но даде възможност на обществото Евангелието да бъде проповядвано още седемдесет години. И тези години щяха да бъдат пълни с помазани от Духа свидетели по улиците, извършващи чудеса, проповядващи надежда и покаяние, мощно призоваващи към царството. Исус просто не можеше да пречупи смазаната тръстика, в която Израел се беше превърнал.

Днес това е картината в Америка – изцяло смазано заради морала си общество. Ние сме и депресирани и емоционално неуравновесена нация, а хората живеят в страх и умствена агония. Има повече психолози, психиатри, социални работници и съветници, отколкото когато и да било в историята досега, и въпреки това, те не могат да насмогнат на потока от хора, умоляващи за само един час помощ. Това важи дори и за църквата: християнските съветници из цялата страна са претоварени от натиска на хора, които се нуждаят от помощ за проблемите си.

Децата ни са смазани поради разбити семейства, сексуални посегателства. Тийнейджърите ни са смазани поради безнравственост, материализъм и безчувственост. Сатана е излял потоп от зло върху страната, оставяйки след себе си наранени и напрегнати хора.

Голяма част от самата църква притежава този смазан дух. В писмо след писмо чета как в мега църквите, където вече не се проповядва за грях или праведност, християните пресъхват. Те са объркани и се питат: „Къде да намерим истинско поклонение? Тук няма усещане за Христовото присъствие. Няма съкрушеност.“ Пасторите също ми пишат и изповядват: „Брат Дейв, върнах се към греха.“

Наскоро “Ню Йорк Таймс” публикува статия за една петдесетна църква от 10 000 души, чието мото е: „Тук сме, за да те направим щастлив“. Но това послание дава фалшива надежда и само временно успокоение.

“Замъждял фитил няма да угаси” (Исаия 42:3). Някъде в тази нация Бог вижда тлеещи фитили. Те са горели преди, били са запалени от Неговите цели и намерения, но сега едва тлеят.

Възможно ли е, гледайки Америка, Бог да вижда само малка искрица посвещение?

Има ли все още хора, които си спомнят Господ и са готови да защитят името Му? Има ли все още малък остатък, който ще се бори да запали отново пламъка на Божията праведност?

Господ е казал: „Ако видя тлеещ фитил, няма да го загася. Може да няма пламък, може да не се вижда огън, но ако забележа малко жар, няма да ѝ позволя да угасне. Докато чувам макар и приглушения вик на верни слуги, няма да позволя тази смазана тръстика да бъде пречупена.“

Бог все още не се е отказал от нас. Но истината е, че живеем във време на нежна милост. Виждам това навсякъде, където пътувам, и най-вече в Европа. Този континент е много по-светски от САЩ – земя, която се е превърнала в безбожна по собствен избор. Докато ходите по улиците в някои държави, можете да почувствате духа на антихриста, на безочливост спрямо Бог.

Днес Швеция е една от най-богатите европейски нации, и колкото по-богата става, толкова повече отстъпва от Бог. В същото време, евангелската църква там е застрашена от това да стане безразлична в ходенето си с Христос. Ирландия, народ, който в продължение на десетилетия беше в доста окаяно положение, сега започва да просперира. Но духовният климат там също е на безразличие, промъква се светското. Цялото отношение в Европа е: „И какво, като дойде съд? Да живеем, да ядем, пием и да се веселим.“ Няма чувство за безпокойство, няма нужда от Бог.

Аз вярвам, че в момента Господ изпраща ясно послание към света. Той има силата да спре всяка евентуална терористична атака по всяко време. Той може да каже буквално една дума и ангелите да съборят всяка зла власт. Вместо това, Той решава да изпрати или позволи международни катаклизми, и всичко това са признаци, че зависим от нежните Му милости.

Помислете за Господната нежност към собствения Му народ.

Видяхме какво направи Исус, когато излезе от Ерусалим: „И голямо множество Го последва, и Той ги изцели всички“ (Матей 12:15). В този кратък стих ние виждаме верността от пророчеството на Исая: „Смазана тръстика няма да пречупи“ (Исая 42:3).

Думата „смазана“ има няколко определения. Тя означава наранена, стрита на парчета, с наранени чувства, съсипана от несбъднати очаквания. В духа си аз чувствам, че много от Божиите хора днес се нуждаят от слово за нежните милости на нашия Спасител, защото са се превърнали в смазани тръстики.

Всяка седмица, честни, посветени християни ходят на църква, за да издигнат гласовете и ръцете си в поклонение към Господ. Но много от тези хора са били дълбоко смазани като тръстика и са близо до точката на пречупване. Огънат в сърцата им е намалял толкова много, че те чувстват, че живота им се е превърнал в тънка нишка дим.

Една посветена двойка, които наскоро се върнаха от мисионерското поле, ми писаха за това колко са смазани. Преди години те изоставили всичко, което имат, за да прекарат седем години отвъд океана, служейки и давайки всичко от себе си. Когато си тръгнали, оставили цялото си имущество в страната, в която били призвани.

Сега, когато започнали да работят, всяка врата била затваряна за тях. И двамата били добре образовани, притежавали много умения. Те винаги били най-добрия вариант за работата, за която кандидатствали. Но тези таланти хора били отхвърляни навсякъде, винаги им казвали, че са се класирали на второ или трето място.

Накрая, една християнска компания поканила мъжа на интервю за позиция, за която той бил добре квалифициран. Компанията го интервюирала цял ден и го уверили, че работата е негова. Но отново я дали на друг.

Сега тази двойка е дълбоко смазана в сърцето и духа си. Те се питат: „Ние служихме вярно на мисионерското поле. В живота ни няма нищо, което да води до разногласия с Бог. Молим се и вярваме. Но защо сме в това положение?“

Ако искате да видите пример от Библията за някой, който беше дълбоко смазан в тялото и духа си, помислете за пророк Илия. Този човек стигна до точката на пълно пречупване.

Илия познаваше Бог и чуваше гласа Му както малцина други. Молитвите му отваряха и затваряха небето. Той имаше такава духовна власт, че без страх предизвика 400 идолопоклоннически свещеника на Ваал и ги уби със собствените си ръце. Той беше изпълнен с Божия Дух до такава степен, че надбяга колесница на разстояние от 40 км.

Въпреки това, след всички тези подвизи, Илия научи, че царица Езавел иска да го убие. Могъщият пророк се уплаши и след това го виждаме да стои изтощен под една хвойна, уморен и обезкуражен.

Могъщият Божий слуга беше умствено и физически смазан. Илия трябва да си е мислил: „Защо ми се случва това? Божията ръка е била върху живота ми през всичките тези години и съм Го виждал да извършва чудо след чудо. Но сега съм изправен пред безнадеждна ситуация, която ме притиска повече, отколкото мога да понеса.“

Същият този човек, който преди се беше изправил срещу властите на ада и беше докарал Божия огън, сега плачеше притеснен: „Стига! Сега, Господи, вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си“ (3 Царе 19:4). Илия се съкруши и заплака: „Господи, не мога повече.“

Някои хора и днес са седнали под хвойната на Илия, твърде уморени, за да се молят.

Може би и ти си толкова смазан, почти пречупен. Живял си като верен слуга, молил си се старателно и си чувал Божия глас. Преди си печелил победи и много обичаш Господ. Но вече си дълбоко наранен, както никога досега, и дори не можеш да започнеш да се молиш.

Мислиш си: „Търсих Бог вярно, четох задълбочено Словото Му, молих се прилежно. Но това изпитание ме сполетя отникъде и душата ми се е свила както никога досега.“ Всичките ти сълзи са пресъхнали. Изглеждаш и се чувстваш изтощен, обезкуражен, отхвърлен и самотен. И ти като Илия си се свил под хвойната, обезкуражен и притеснен.

Възлюбени, християнското ходене е война. То е битки, изтощение, рани и разярен враг, който иска да те унищожи. Когато си отчаян и смазан като Илия, ставаш ленив и сънлив. И точно тогава ставаш най-уязвим за осъдителните мисли. Чувствителната ти съвест казва:

“Не се молиш както преди. Не изучаваш достатъчно Словото. Пресъхнал си и си станал хладък, огънят ти угасва, просто не си добро свидетелство. Вече позволи на Сатана да ограби мира, който Бог ти даде. Просто нямаш онова, от което се нуждаеш. В крайна сметка, плътската ти природа е непроменима.“

След това Божието Слово ще те изпита. Точно това се случи с Йосиф – казано ни е, че докато не дойде определеното време, Господното Слово го изпитваше. Това се случваше и с Илия. И на нас ще се случи същото, когато бъдем смазани и стигнем до точката на пълното пречупване. Съвестта ни ще ни удря със Словото, което сме скрили в сърцата си.

Помислете за следното - в цялата Библия четем: „Не бъди ленив. Моли се постоянно и пламенно, с цялата си сила; търси Го, докато може да се намери. Отдавай се на молитва и на изучаване на Словото. Изкупувай времето. Внимавай да не станеш като неразумните девици. Бог казва, че хората Му ще Го забравят в последните времена.“

Всички тези пасажии и принципи нахлуват в съзнанието ни, когато сме смазани, и ние си мислим: „Предадох моя Господ. Не се покорих на Словото Му.“ Разклатената ти вяра е замъждял фитил, който дявола иска да види угасен.

Както и Илия, така и ти си толкова изтощен и обезкуражен, че всичко, което искаш, е да спиш. Библията казва, че точно това направи този благочестив човек: „И легна и заспа“ (3 Царе 19:5). Той просто не можеше повече да носи бремето.

Но Господ не смърри Илия за това. Той знаеше, че слугата Му е стигнал до точката на пречупване. Представям си как скъпия ни Отец казва за него: „Вижте този верен човек – смазан и страдащ. Той е на предела на силите си, неспособен да обясни болката си на никого. Аз съм му обещал: няма да пречупя смазана тръстика.“

Какво се случи след това? „И Ангелът Господен дойде... и се допря до него, и каза: Стани, яж, защото пътят е много дълъг за теб“ (19:7).

Ето едно невероятно слово за всяка смазана тръстика, която чете това послание. Няма значение колко си наранен и завлечен от потопа на изпитанието си. Бог ти е обещал: „Няма да се счупиш. Няма да позволя на пламъкът ти да загасне. Вратата ти няма да угасне.“

Скъпи светия, това послание от небето е за теб. Ти си докоснат от слово, което те призовава: Изправи се сега. Бог не ти е ядосан и няма да те остави. Той знае, че тази ситуация е твърде тежка за теб. Той ще ти даде свръхестествена сила. Ще ти даде онова, от което се нуждаеш, за да продължиш.“

Илия беше бавно възстановяван в продължение на четиридесет дни и нощи. Ден след ден, той се движеше едва едва, със сила колкото да изкара деня. Накрая дойде момента, в който Бог каза: „Защо се криеш в тази пещера, Илия? Не мога да те оставя в това отчаяние и да гледам как то отнема живота ти. Аз те възстанових с любящото Си търпение и сега ще ти дам напътствие.“

Какво трябва да чуеш, за да излезеш от пещерата си?

Очакваш ли да чуеш сурово, съкрушително слово наред смазващото си положение? Библията казва, че когато Илия беше в пещерата „голям и силен вятър цепеше планините и разбиваше скалите пред Господа, но Господ не беше във вятъра“ (3 Царе 19:11). Бог не беше в това послание.

Очакваш ли душата ти да бъде разтърсена от събуждащо повикване? „А след вятъра — земетресение, но Господ не беше в земетресението“ (19:11). Очакваш ли да чуеш огнено слово? „А след земетресението — огън, но Господ не беше в огъня“ (19:12).

Бог знае точния вид слово, от който се нуждаеш, когато си наранен. И то не е осъдително, не е огнено червена проповед. Аз вярвам, че Господ ни казва в този пасаж: „Когато си смазан от изпитанията си, няма да се държа с теб грубо.“ Не, Илия имаше нужда от нежен, мил глас: „а след огъня — звук като от тих повеи“ (19:12). Някои ръкописи превеждат този пасаж като „нежен повеи“, което означава „нежен, освежителен бриз“.

Същият този нежен, тих гласец идва при нас от сърцето на Отец днес. И посланието му е същото: „И сте видели края (изхода) от Господа – че Господ е много жалостив и милостив“ (Яков 5:11).

“Жалостив и милостив е Господ, дълготърпелив и многомилостив. Не ще изобличава винаги, нито ще държи гняв до века. Не е постъпил с нас според греховете ни, нито е въздал нам според беззаконието ни. Защото колкото е високо небето от земята, толкова голяма е милостта Му към ония, които Му се боят... Както баща жали чадата си, Така Господ жали ония, които Му се боят“ (Псалм 103:8-11,13).

Ето го твоето слово на освобождение: Изправи се и вярвай! Дошло е времето да повярваш, че Исус е в бурята с теб. Той ще ти даде силата да я издържиш.

Не вярвай на лъжата, че ще бъдеш смазан. Дяволът няма последната дума. Господ е казал: „Без значение колко смазан се чувстваш, няма да позволя да бъдеш пречупен. Няма да позволя на огъня да угасне. Духът Ми ще раздуха въглените и твоят пламък за мен отново ще се разпали.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[He Will Not Break a Bruised Reed](#) / [Смазана тръстика няма да пречупи](#)